

הַלְבוֹת שְׁנָנוֹת פֶּרֶק יב

א. כָּל דָּבָר שְׁחִיבִין עַל שְׁגָגָתוֹ חֲטָאת קְבוּעָה אִם שְׁגָגוּ בֵּית דִּין הַגָּדוֹל בַּהוֹרָאָה, וְהוֹרוּ לְהַתִּירוֹ, וְשְׁגָגוּ הָעַם בַּהוֹרִיתָן, וַעֲשׂוּ הָעַם וְהֵם סוּמְכִין עַל הוֹרִיתָן, וְאַחֵר כִּךְ נֹדַע לְבֵית דִּין שְׁטַעַו הָרִי בֵּית דִּין חִיבִין לְהַבִּיא קָרְבֵּן חֲטָאת עַל שְׁגָגָתָן בַּהוֹרָאָה, וְאַף עַל פִּי שְׁלֹא עָשׂוּ הֵן בְּעֶצְמָן מַעֲשֵׂה: שְׂאִין מִשְׁגִּיחִין עַל עֲשִׂית בֵּית דִּין כָּלֵל, בֵּין עָשׂוּ בֵּין לֹא עָשׂוּ אֲלֹא עַל הוֹרִיתָן בִּלְבָד. וְשֹׁאֵר הָעַם פְּטוּרִין מִן הַקָּרְבֵּן, וְאַף עַל פִּי שֶׁהֵם הָעוֹשִׂין מִפְּנֵי שְׁתָּלוּ בְּבֵית דִּין.

ב. וְמָה הוּא הַקָּרְבֵּן שֶׁמִּבִּיאִין עַל שְׁגָגָה זֹה: אִם בַּעֲבוּדָה זָרָה שְׁגָגוּ וְהוֹרוּ מִבִּיאִין פֶּרֶ לַעֲוֹלָה וְשֹׁעִיר לַחֲטָאת, מִכָּל שִׁבְט וְשִׁבְט; וְקָרְבֵּן זֶה הוּא הָאֱמֹר בַּפֶּרֶשֶׁת שֶׁלַח לךְ, "וְהִיָּה, אִם מַעֲיִנִי הָעֵדָה נַעֲשֶׂתָה לְשְׁגָגָה" (במדבר טו, כד) מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוֹ שֶׁבַּשְׁגָּגָת עֲבוּדָה זָרָה הוּא מִדְּבָר. וְאִם בְּשֹׁאֵר כִּרְתוֹת שְׁחִיבִין עַל שְׁגָגָתָן חֲטָאת קְבוּעָה, שְׁגָגוּ וְהוֹרוּ מִבִּיא כָּל שִׁבְט וְשִׁבְט פֶּרֶ חֲטָאת; וְזֶה הוּא הָאֱמֹר בַּפֶּרֶשֶׁת וַיִּקְרָא "וְאִם כָּל-עַדֹת יִשְׂרָאֵל, יִשְׁגּוּ" (ויקרא ד, יג).

ג. נִמְצְאָתָ לָמַד, שְׂאִם שְׁגָגוּ בֵּית דִּין הַגָּדוֹל בַּהוֹרִיָּה בַּעֲבוּדָה זָרָה מִבִּיאִין כָּל הַקֹּהֵל שְׁנִים עָשָׂר פָּרִים עוֹלוֹת, וְשְׁנִים עָשָׂר שְׁעִירִים חֲטָאוֹת; וְהֵן הַנִּשְׂרָפוֹת, שֶׁהָרִי דָמָם נִכְנָס לִפְנִים; וְהֵם הַנִּקְרָאִין שְׁעִירֵי עֲבוּדָה זָרָה. וְאִם בְּשֹׁאֵר הַמִּצְוֹת שְׁגָגוּ, מִבִּיאִין שְׁנִים עָשָׂר פָּרִים חֲטָאוֹת; וְהֵן הַנִּשְׂרָפוֹת, מִפְּנֵי שֶׁדָּמָם נִכְנָס לִפְנִים. וְכָל פֶּרֶ מִהֵן נִקְרָא פֶּרֶ הָעֵלָם דָּבָר שֶׁלֹּא צָבֹר, שֶׁנֶּאֱמָר "וְהַקְרִיבוּ הַקֹּהֵל" (ויקרא ד, יד) כָּל קֹהֵל וְקֹהֵל: וְכָל שִׁבְט וְשִׁבְט קְרוּי קֹהֵל, שֶׁנֶּאֱמָר "וַיַּעֲמֵד יְהוֹשֻׁפָט, בַּקֹּהֵל יְהוּדָה" (דברי הימים ב כ, ה).

ד. בֵּין שֶׁעָשׂוּ כָּל יִשְׂרָאֵל שֶׁבְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל, עַל פִּי בֵּית דִּין שֶׁהוֹרוּ, בֵּין שֶׁעָשׂוּ רַב יִשְׂרָאֵל, אֵף עַל פִּי שֶׁהֵן מַעוֹט מִנֵּין הַשִּׁבְטִים, בֵּין שֶׁעָשׂוּ רַב הַשִּׁבְטִים, אֵף עַל פִּי שֶׁהֵן מַעוֹט כָּל יִשְׂרָאֵל מִבִּיאִין כִּמְנִיָּן כָּל הַשִּׁבְטִים פֶּרֶ לְכָל שִׁבְט, וּבַעֲבוּדָה זָרָה פֶּרֶ וְשֹׁעִיר לְכָל שִׁבְט: שְׂאֵף אֵלּוּ שְׁלֹא חֲטָאוּ, מִבִּיאִין עַל יְדֵי הַחוּטָאִים. אֲפֹלוּ עָשָׂה שִׁבְט אֶחָד בִּלְבָד, וְהוּא רַב הַקֹּהֵל הָרִי כָּל הַצָּבֹר מִבִּיאִין שְׁנִים עָשָׂר פָּרִים, וּבַעֲבוּדָה זָרָה שְׁנִים עָשָׂר פָּרִים וְשְׁנִים עָשָׂר שְׁעִירִים.

ה. בֵּית דִּין שֶׁנִּסְתַּפֵּק לָהֶן אִם שְׁגָגוּ בַּהוֹרָאָה, אוֹ לֹא שְׁגָגוּ אֵינָן חִיבִין בְּאֶשֶׁם תְּלוּי, שֶׁנֶּאֱמָר "וְנוֹדַעְהָ, הַחֲטָאת . . ." (ויקרא ד, יד): עַד שֶׁתּוֹדַע וְאַחֵר כִּךְ יִתְחַיְבוּ בַּקָּרְבֵּן, כְּמוֹ שֶׁיִּתְבָּאֵר.

ו. בְּמָה דְּבָרִים אֱמוּרִים שְׁבִית דִּין חִיבִין, וְאֵלּוּ הָעוֹשִׂים עַל פִּיהֶם פְּטוּרִין מִן הַקָּרְבֵּן בְּשֶׁהִיוּ הַמּוֹרִים בֵּית דִּין הַגָּדוֹל שְׁלִשְׁבָּעִים וְאַחֵד, וַיְהִיָּה רֹאשׁ יְשִׁיבָה עִמָּהֵן בַּהוֹרִיָּה, וַיְהִיו כָּלֵן רְאוּיִין לַהוֹרָאָה, וַיִּטְעוּ כָּלֵן אוֹ רֶבֶן בְּדָבָר זֶה שֶׁהוֹרוּ בוֹ, וַיּוֹרוּ בַּפֶּרוֹשׁ וַיֹּאמְרוּ לָעַם מִתְרִין אַתֶּם לַעֲשׂוֹת; וְכֵן אֵלּוּ שֶׁשְּׁמַעוּ מִבֵּית דִּין, אִם אָמְרוּ לְאַחֵרִים יֹאמְרוּ לָהֶם מִתְרִים אַתֶּם לַעֲשׂוֹת, וַיַּעֲשׂוּ כָּל הַקֹּהֵל אוֹ רַבּוֹ עַל פִּיהֶם, וַיְהִיו הָעוֹשִׂים שׁוֹגְגִים עַל פִּיהֶם וּמִדָּמִים שֶׁהִדְבֵּר שֶׁהוֹרוּ בוֹ כֶּדֶת הוֹרוֹ; וַיּוֹרוּ לְבִטֵּל מִקְצֵת וּלְקַיֵּם מִקְצֵת, לֹא שִׁיעֲקֻרוּ כָּל הַגּוֹף; וְכִשְׁיֻדָּע לָהֶם, יִדְעוּ גּוֹפּוֹ שֶׁלְּדָבָר שֶׁהוֹרוּ בוֹ בַּשְּׁגָגָה.

ז. בְּכָל אֵלּוּ הַמֵּאֲרָעִים הוּא שֶׁיְהִיו בֵּית דִּין חִיבִין בַּקָּרְבֵּן,

וְהַעֲשֶׂה עַל פִּיהֶם פֶּטוּר. אָבֵל אִם חָסַר אֶחָד מִכָּל אֵלֹה הַדְּרָכִים
הָרִי בֵּית דִּין, פֶּטוּרִין מִן הַקְּרָבָן; וְכָל מִי שֶׁשָּׂגָג וַעֲשָׂה מַעֲשֶׂה,
מֵבִיא חֲטָאת קְבוּעָה עַל שְׁגָגָתוֹ.

הַלְבוֹת שְׁגָגוֹת פֶּרֶק יג

א. פִּיצֵד אִם חָסַר אֶחָד מִכָּל הַדְּרָכִים שְׁבָאֲרָנוּ, יִפְטְרוּ בֵּית דִּין
וְיִתְחַיְבוּ הָעוֹשִׂים: הָרִי שֶׁהוּרֹו בֵּית דִּין שְׁלֹא־אֶחָד מִן הַשִּׁבְטִים
לָהֶם שֶׁחֵלֵב הַקֶּבֶה מִתֵּר, וְאָכְלוּ אוֹתוֹ אֲנָשִׁי מִקוֹמָן עַל פִּיהֶם
אוֹתוֹ בֵּית דִּין פֶּטוּרִין, וְכָל מִי שֶׁאָכַל מֵבִיא חֲטָאת קְבוּעָה עַל
שְׁגָגָתוֹ.

ב. וְכֵן אִם הוּרֹו בֵּית דִּין הַגָּדוֹל שְׁדָם הֵלֵב מִתֵּר, וְלֹא הָיָה רֹאשׁ
יְשִׁיבָה עִמָּהֶן, אוֹ שֶׁהָיָה אֶחָד מֵהֶן אֵינּוּ רְאוּיִ לְהִיּוֹת מִמֶּנָּה
בַּסִּנְהֶדְרִין, כְּגוֹן שֶׁהָיָה גֵר אוֹ מְזוֹר אוֹ זָקֵן שֶׁלֹּא רָאָה בָּנִים
וְכִיּוֹצֵא בָהֶן, וַעֲשׂוּ הָעָם עַל פִּיהֶם, וְאָכְלוּ דָם הֵלֵב הָרִי בֵּית דִּין
פֶּטוּרִין, וְכָל מִי שֶׁאָכַל מֵבִיא חֲטָאת קְבוּעָה עַל שְׁגָגָתוֹ.

ג. וּמִנִּין שְׂאִין הַפְּתוּב מִדְּבַר אֶלָּא בְּבֵית דִּין הַגָּדוֹל, שֶׁנֶּאֱמַר
”וְאִם כָּל-עֵדֶת יִשְׂרָאֵל, יִשְׁגּוּ” (ויקרא ד, יג). וּמִנִּין שֶׁעַד שִׁיְהִי כָּלָן
רְאוּיִין לְהוֹרִיָּה: שֶׁנֶּאֱמַר ”אִם מַעֲיִנִי הָעֵדָה” (במדבר טו, כד), עַד
שִׁיְהִי לָהֶם כְּעִינִים; וְלִהְלֵךְ הוּא אוֹמֵר ”וְשִׁפְטוּ, הָעֵדָה” (במדבר
לה, כד) מִה עֵדָה הָאֲמוּרָה בְּדִינִי נִפְשׁוֹת, כָּלָן רְאוּיִין לְהוֹרִיָּה, אֶף
עֵדָה הָאֲמוּרָה בְּשִׁגְגָה זֹו, עַד שִׁיְהִי כָּלָן רְאוּיִין לְהוֹרִיָּה.

ד. וְכֵן אִם הוּרֹו וַיִּדַּע אֶחָד מֵהֶן שִׁטְעוּ, וְאָמַר לָהֶם טוֹעִים אַתֶּם,
וְרַבּוּ עָלָיו הַמַּתִּירִים, וְהַתִּירוּ הָרִי בֵּית דִּין פֶּטוּרִין, וְכָל מִי שֶׁעָשָׂה
עַל פִּיהֶם חֵיב לְהֵבִיא חֲטָאת קְבוּעָה עַל שְׁגָגָתוֹ: שֶׁנֶּאֱמַר ”וְאִם
כָּל-עֵדֶת יִשְׂרָאֵל, יִשְׁגּוּ” (ויקרא ד, יג), עַד שִׁיְשָׁגּוּ כָּל הַסִּנְהֶדְרִין.

ה. יָדַע אֶחָד מִן הַסִּנְהֶדְרִין אוֹ מַעֲוִטָן שִׁטְעוּ הַמַּתִּירִין, וְשִׁתְּקוּ
הוֹאִיל וְהוּרֹו וְלֹא הָיָה שָׁם חוֹלֵק, וּפִשְׁטָה הַהוּרָאָה בְּרַב הַקֶּהֱל
הָרִי בֵּית דִּין חֵיבִין בַּקְּרָבָן, וְכָל שֶׁעָשָׂה עַל פִּיהֶם פֶּטוּר; וְאִלּוּ
שִׁשְׁתְּקוּ אִם עָשׂוּ עַל פִּי אֵלּוּ שֶׁהוּרֹו הָרִי אֵלּוּ חֵיבִין, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא
תָּלוּ בְּבֵית דִּין.

ו. וְכֵן אִם נִשְׂאוּ וְנִתְּנוּ בַּדְּבַר, וְאָמְרוּ דְּבַר זֶה מִתֵּר הוּא, וְלֹא הוּרֹו
לָעָם, וְלֹא אָמְרוּ לָהֶם מִתֵּרִין אַתֶּם לַעֲשׂוֹת, וְשָׁמַע הַשּׁוֹמֵעַ מֵהֶן
בַּעֲת שֶׁגָּמְרוּ שֶׁהַדְּבַר מִתֵּר, וְהִלֵּךְ וַעֲשָׂה כְּפִי מִה שֶׁשָּׁמַע הָרִי כָּל
הָעוֹשֶׂה חֵיב חֲטָאת קְבוּעָה, וּבֵית דִּין פֶּטוּרִין: שֶׁהָרִי לֹא הוּרֹו
לָהֶם בִּפְרוּשׁ לַעֲשׂוֹת.

ז. וְכֵן אִם הוּרֹו, וַעֲשׂוּ מַעֲוֹט הַקֶּהֱל עַל פִּיהֶם, וְנוֹדְעָה הַשְּׁגָגָה
הָרִי בֵּית דִּין פֶּטוּרִין; וְאִלּוּ הַמַּעֲוֹט שֶׁעָשׂוּ חֵיבִין, וְכָל אֶחָד
וְאֶחָד מֵבִיא חֲטָאתוֹ. וְהַסִּנְהֶדְרִין עֲצָמָן שֶׁעָשׂוּ בַּהוּרָאָתָן, אֵינָן
מַצְטַרְפִּין לְרַב הַקֶּהֱל: עַד שִׁיְהִי הָרַב שֶׁעָשׂוּ, חוּץ מִן הַסִּנְהֶדְרִין.

ח. עָשׂוּ רַב אֲנָשִׁי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל עַל פִּיהֶם, אֶף עַל פִּי שְׂאֵלּוּ
הָעוֹשִׂים שִׁבְט אֶחָד, וְכֵן אִם עָשׂוּ רַב הַשִּׁבְטִים, אֶף עַל פִּי שֶׁהֵן
מַעֲוֹט הַקֶּהֱל בֵּית דִּין חֵיבִין, וְהָעוֹשִׂין פֶּטוּרִין.

ט. פִּיצֵד: הָיוּ יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף וְאֶחָד, וְהָיוּ
הָעוֹשִׂין בַּהוּרָאָת בֵּית דִּין שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת אֶלֶף וְאֶחָד, וְהָרִי כָּלָן

בְּנֵי יְהוּדָה בְּלִבָּד, אוֹ שֶׁהָיוּ הָעוֹשִׂים בְּנֵי שְׂבָעָה שְׂבָטִים כָּלֶן, אֶף עַל פִּי שֵׁשׁ בָּהֶן מֵאָה אֶלֶף הָרִי בֵּית דִּין חִיבִין, וְכָל הָעוֹשִׂים עַל פִּיהֶם פְּטוּרִין. וְאֵין מִשְׁגִּיחִין עַל יוֹשְׁבֵי חוּצָה לָאָרֶץ, שְׂאִין קְרוֹי קֶהֱל אֵלָא בְּנֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל; וְשֶׁבֶט מְנַשֶּׁה וְאַפְרַיִם אֵינָן חֲשׁוּבִין בְּשָׁנֵי שְׂבָטִים לַעֲנִין הַזֶּה, אֵלָא שְׁנֵיהֶם שְׂבֹט אֶחָד.

י. הָיוּ הָעוֹשִׂים מְרַבִּין בְּשַׁעַת הַחֲטָא, וּמוֹעֲטִין בְּשַׁעַת יְדִיעָה, אוֹ מוֹעֲטִין בְּשַׁעַת הַחֲטָא, וּמְרַבִּין בְּשַׁעַת יְדִיעָה הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֵר שַׁעַת הַמַּעֲשֶׂה.

יא. הוֹרוּ בֵּית דִּין בְּחֵלֶב מִן הַחֲלָבִים שֶׁהוּא מִתָּר, וְאָכַל מֵעוֹט הַקֶּהֱל עַל פִּיהֶם, וְנוֹדַע לָהֶם שֶׁחֲטָאוּ וְחָזְרוּ בָּהֶן, וְאַחֵר כֵּךְ הוֹרוּ שְׁעִבּוּדָה זָרָה פְּלוּנִית מִתָּרַת, וְעָבַד אוֹתָהּ עֲבֻדָה זָרָה מֵעוֹט אַחֵר עַל פִּיהֶם, וְכִשְׁיִצְטָרְפוּ הָאוֹכְלִים לְעוֹבְדִים יִהְיוּ רֹב הָרִי אֵלּוּ מִצְטָרְפִין, אֶף עַל פִּי שֶׁהִיתָה לָהֶן יְדִיעָה בְּנִתִּים.

יב. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּשֶׁהִיָּה הַמּוֹרָה בֵּית דִּין אֶחָד; אָבֵל אִם מֵת בֵּית דִּין שֶׁהוֹרָה תַּחֲלָה, וְעָמַד אַחֵר וְהוֹרָה אֵין אֵלּוּ מִצְטָרְפִין לָאֵלּוּ: אֶפְלוּ הוֹרוּ שְׁנֵי בְּתֵי הַדִּינִין בְּדָבָר אֶחָד, כְּגוֹן חֲלָב וְחֵלֶב אוֹ דָם וְדָם.

יג. וְכֵן אִם לֹא הָיוּ הָעוֹשִׂים שׁוֹגְגִין עַל פִּי הַהוֹרָאָה הָרִי בֵּית דִּין פְּטוּרִין, וְכָל הָעוֹשִׂים חִיבִין. כִּיצַד: הוֹרוּ בֵּית דִּין לֶאֱכֹל חֲלָב הַקֶּבֶה כָּלוּ, וַיֵּדַע אֶחָד מִן הַקֶּהֱל שֶׁטָּעוּ וְשֶׁחֲלָב הַקֶּבֶה אֲסוּר, וְאָכְלוּ מִפְּנֵי הוֹרִיתָן, שֶׁהִיָּה עוֹלָה עַל דַּעְתּוֹ שֶׁמִּצְוָה לְשַׁמֵּעַ מִבֵּית דִּין, אֶף עַל פִּי שֶׁהֶם טוֹעִים הָרִי זֶה הָאוֹכֵל חֵיב חֲטָאָת קְבוּעָה עַל אֲכִילָתוֹ, וְאֵינוּ מִצְטָרְף לְמַנִּין הַשׁוֹגְגִים עַל פִּיהֶם.

יד. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּשֶׁהִיָּה זֶה שִׁידַע שֶׁטָּעוּ חֲכָם אוֹ תַלְמִיד שֶׁהִגִּיעַ לַהוֹרָאָה; אָבֵל אִם הָיָה עִם הָאָרֶץ, הָרִי זֶה פְּטוּר שְׂאִין יְדִיעָתוֹ בְּאֲסוּר יְדִיעָה וְדֹאִית, וּמִצְטָרְף לְכָלֶל הַשׁוֹגְגִים עַל פִּיהֶם.

טו. וְכֵן אִם לֹא יָדַע שֶׁטָּעוּ, וְנִתְכַּוֵּן לֶאֱכֹל שְׁמֵן, וְאָכַל חֲלָב הַקֶּבֶה שֶׁהִתְירוּהוּ, וְהוּא לֹא יָדַע שֶׁהוּא חֲלָב הַקֶּבֶה הָרִי זֶה חֵיב: מִפְּנֵי שֶׁאֲכִילָתוֹ מִפְּנֵי שִׁגְגָתוֹ, לֹא מִפְּנֵי הַהוֹרָאָה; וְאֵינוּ מִצְטָרְף לְמַנִּין הַשׁוֹגְגִים עַל פִּיהֶם שֶׁנֶּאֱמַר "כִּי לְכָל-הָעָם, בְּשִׁגְגָה" (במדבר טו, כו), עַד שֶׁתִּהְיֶה שִׁגְגָה אַחַת לְכָל.

טז. וְכֵן אִם תִּלָּה בַּעֲצָמוֹ, וְאָכַל חֲלָב הַקֶּבֶה שֶׁהוֹרוּ לְהִתִּירוֹ, לֹא מִפְּנֵי הוֹרָאָתָן, אֵלָא מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִתָּר בְּדַעְתּוֹ הָרִי זֶה חֵיב חֲטָאָת קְבוּעָה בְּפָנֵי עֲצָמוֹ. זֶה הַפֶּלֶל: כָּל הַתּוֹלָה בְּבֵית דִּין, פְּטוּר וְהוּא, שִׁיְהִיו שֵׁם כָּל הַדְּרָכִים שֶׁמִּנִּינוּ; וְכָל הַחֵיב בְּפָנֵי עֲצָמוֹ, אֵינוּ מִצְטָרְף לְרֹב הַשׁוֹגְגִים.

יז. הוֹרוּ בֵּית דִּין לְהִתִּיר הַדָּבָר הָאֲסוּר בְּזִדּוֹן, וְעָשׂוּ הַקֶּהֱל עַל פִּיהֶם בְּשִׁגְגָה בֵּית דִּין פְּטוּרִין מִן הַקֶּרְבֵּן, מִפְּנֵי שֶׁהֵן מְזִידִין; וְכָל אֶחָד מִן הָעוֹשִׂים עַל פִּיהֶם, חֵיב קֶרְבֵּן בְּפָנֵי עֲצָמוֹ, מִפְּנֵי שֶׁהוּא שׁוֹגֵג. הוֹרוּ בֵּית דִּין בְּשִׁגְגָה, וַיֵּדְעוּ הַקֶּהֱל שֶׁטָּעוּ, וְשְׂאִין רְאוּי לְקַבֵּל מֵהֶן, וְאֶף עַל פִּי כֵן עָשׂוּ הַקֶּהֱל עַל פִּיהֶם אֵלּוּ וְאֵלּוּ פְּטוּרִין מִן הַקֶּרְבֵּן: בֵּית דִּין פְּטוּרִין, שֶׁהָרִי לֹא עָשׂוּ הַקֶּהֱל מִפְּנֵי הוֹרִיתָן שֶׁהִטְעָת אוֹתָם; וְכָל הָעוֹשִׂים פְּטוּרִין מִן הַקֶּרְבֵּן, מִפְּנֵי שֶׁהֵן מְזִידִין שֶׁהָרִי יָדְעוּ שֶׁטָּעוּ, וְשְׂאִין רְאוּי לַעֲשׂוֹת.

הלכות שנגנות פרק יד

א. בית דין ששגגו והורו לעקר גוף מגופי תורה, ועשו כל העם על פיהם בית דין פטורין, וכל אחד ואחד מן העושים חייב בחטאת קבועה: שנאמר "ונעלם דבר" (ויקרא ד, יג), ולא כל הגוף. לעולם אין בית דין חייבין עד שיראו לבטל מקצת ולקיים מקצת, בדברים שאינן מפרשין מבארין בתורה; ואחר כך יהיו בית דין חייבין בקרבן, והעושים על פיהם פטורין.

ב. פיצד: שגגו והורו שמתר להשתחוות לעבודה זרה, או שמתר להוציא מרשות לרשות בשבת, או שמתר לבוא על שומרת יום כנגד יום הרי אלו כמי שאמרו אין שבת בתורה, או אין עבודה זרה בתורה, או אין נדה בתורה: שעקרו כל הגוף; ואין זו וכיוצא בה שגגת הוראה, אלא שכחה. לפיכך פטורין מן הקרבן, וכל העושה על פיהם חייב חטאת בפני עצמו.

ג. אבל אם טעו והורו ואמרו המוציא מרשות לרשות הוא שחייב, שנאמר "אל-יצא איש ממקמו" (שמות טז, כט), אבל הזורק או המושיט, מתר, או שעקרו אב מאבות מלאכות, והורו שאינו מלאכה הרי אלו חייבין.

ד. וכן אם טעו ואמרו המשתחוה לעבודה זרה בפשוט ידים ורגלים הוא החייב, שנאמר "כי לא תשתחוה, לאל אחר" (שמות לד, יד), אבל הפורע על הארץ ולא פשט ידיו ורגליו, הרי הוא מתר הרי אלו חייבין.

ה. וכן אם טעו ואמרו הבא על שומרת יום כנגד יום שראת דם ביום הוא החייב, שנאמר "כל-ימי זוכה" (ויקרא טו, כו), אבל אם ראת בלילה, מתר לבוא עליה, וכן אם הורו שמי שפרסה אשתו נדה בשעת תשמיש, מתר לו לפרש ממנה לשעתו כשהוא מתקשה הרי אלו חייבין.

ו. וכן אם טעו ואמרו שהאוכל דם שיצא בשעת שחיטה, הוא החייב, אבל האוכל דם הלב, מתר הרי אלו חייבין. וכן כל כיוצא בטעויות אלו, אם הורו בהן ועשו רב הקהל על פיהן בית דין מביאין קרבן על שגגתן, וכל העושים על פיהן פטורין.

ז. הורו בית דין שיצא השבת לפי שנתכפית החמה, ודמו ששקעה, ולסוף זרחה החמה אין זו הוריה, אלא טעות; וכל שעשה מלאכה חייב, אבל בית דין פטורין. וכן אם התירו אשת איש להנשא לפי שהעידו בפניהם שמת בעלה, ואחר כך בא בעלה אין זו הוריה, אלא טעות; והאשה ובעלה האחרון, חייבין חטאת על שגגתן. וכן כל כיוצא בזה.

ח. בית דין שהורו בשגגה, ושכחו עצמו שלחטא שהורו בו אף על פי שהן יודעין בודאי שחטאו בשגגה, ואף על פי שהעם מודיעין אותן ואומרים להן בכך וכך הוריתם לנו הם פטורין, והעושים על פיהם חייבין בפני עצמן: שנאמר "ונודעה, החטאת, אשר חטאו, עליה" (ויקרא ד, יד), לא שידעו החוטאים.

ט. פיצד: שגגו והתירו חלב הקבה, ואכלו אותו רב העם, ואחר שידעו ששגגו בהוראה ושהתירו דבר שחייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת קבועה, נסתפק להם אם מקצת החלבים התירו או מקצת הדמים התירו הרי אלו פטורין, וכל מי שאכל מביא חטאת קבועה.

י. בית דין שהורו בשגגה, ונודעה להם שגגתן בין שהביאו כפרתן, בין שלא הביאו כל העושה כפי הוריתן שפשטה ברב הצבור מאחר שידעו, הרי זה מביא אשם תלוי: הואיל והיה לו לשאל בכל עת על דברים שנתחדשו בבית דין, ולא שאל הרי זה כמי שנסתפק לו אם חטא או לא חטא.

יא. במה דברים אמורים, במי שהוא עם בית דין במדינה; אבל מי שראה ההוראה, והלך למדינה אחרת אף על פי שעשה אחר שידעו, פטור: מפני שתלה בהן, והרי אי אפשר לו לשאל. ולא עוד, אלא הנבהל לצאת אף על פי שעדין לא יצא לדרך, ועשה על פיהם מאחר שידעו הרי זה פטור.